

Sygn. akt IV KZ 54/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

w sprawie z wniosku **M. J.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2014 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 18 lipca 2014 r., sygn. akt II AKo [...]

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Poza sporem jest, iż unormowanie zawarte art. 545 § 2 k.p.k. wymaga, by wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, był sporządzony i podpisany przez adwokata. Oznacza to, że o złożeniu wniosku o wznowienie postępowania nie decyduje wyłącznie wola skazanego, ale ustanowiony lub wyznaczony adwokat, który badając akta stwierdza istnienie lub brak podstaw do sporządzenia takiego wniosku (postanowienie SA w Katowicach z dnia 3 lutego 1999 r. II AKo 29/99 OSA 1999/4/34).

Ustanowiony w sprawie obrońca z urzędu – adw. G. D., nie znalazł podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie skazanego (pisemna opinia k. 51-55).

W tym stanie rzeczy, zgodnie z art. 120 kpk., wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego jego osobistego wniosku w terminie 7 dni przez złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez adwokata, pod rygorem odmowy jego przyjęcia.

Skazany M. J. po otrzymaniu wezwania do uzupełnienia podanego wyżej braku formalnego (k. 68) braku tego w określonym terminie nie uzupełnił. W tej sytuacji zaskarżonym zarządzeniem prawidłowo odmówiono przyjęcia jego osobistego wniosku o wznowienie postępowania.

Na marginesie jedynie wskazać należy, co konsekwentnie przyjmuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i doktrynie prawa karnego, iż użyte w art. 545 § 2 kpk. sformułowanie "powinien być" należy rozumieć jako bezwzględną konieczność realizacji nakazu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania przez adwokata lub radcę prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 września 2013 r., V KZ 61/13, LEX nr 1375261).

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[aw]